

Наша газета

31.03.2012. * HOMEPEP ÷ BROJ 1 (86) * PIK ÷ GODINA XI * ISSN 1333-686X

120-річчя з дня народження

патріарха

Йосифа

Сліпото

Koncert

UKRAJINSKA PJESEMA

ПІДТРИМКА БУДІВНИЦТВА УКРАЇНСЬКОГО ДОМУ У ВУКОВАРІ

Олександр Левченко
Фот. S.Strukic - www.vecernji.hr

12 січня ц.р. відбулася зустріч Посла України в Республіці Хорватія Олександра Левченка з депутатом Хорватського Сабору В.Кайтазі. Враховуючи, що В. Кайтазі був обраний до Хорватського Сабору за списком одинадцяти національних меншин, куди входять українці та русини, було обговорено питання сучасного стану нацменшин в Хорватії та, зокрема, положення в Республіці Хорватія представників української та русинської громади.

В ході зустрічі було зазначено, що головним проектом української меншини в Хорватії є будівництво Українського Дому у Вуковарі, куди і слід направити головні зусилля не тільки української громади, але і надання підтримки з боку Хорватської та Української держави.

www.mfa.gov.ua/croatia

Велько Кайтазі
Фот. www.ezadar.hr

ДВАДЦЯТА РІЧНИЦЯ ВЗАЄМНОГО ВИЗНАННЯ УКРАЇНИ ТА РЕСПУБЛІКИ ХОРВАТІЯ

18 січня ц.р. у м.Загреб за організації Посольства України в РХ і Хорватсько-українського товариства та під покровительством Президента РХ І.Йосиповича відбулося урочисте засідання, присвячене 20-й річниці взаємного визнання України і Республіки Хорватія.

У цьому заході взяли участь високі офіційні представники з хорватської сторони та численні друзі України, зокрема колишній президент РХ С.Месич, колишні голови Хорватського Сабору Ж.Домлян та Н.Міханович, колишній прем'єр-міністр РХ Ф.Грегуріч, мер м.Загреб М.Бандич, представники уряду РХ, керівництво низки хорватських жупаній та міст, ректор та декани Загребського університету. Захід відвідали професори та студенти відділу україністики Загребського університету, численна українська меншина Хорватії, ЗМІ РХ.

У переповненому залі Хорватської Торгово-промислової палати, який зібрав понад 150 осіб, з промовами виступили політики та громадські діячі, які мали ключове значення у встановленні та розвитку хорватсько-українського співробітництва. Програму прикрасили виступи солістки провідного Хорватського оперного театру з м.Ріска, Народної артистки України Ольги Камінської, та студентів-україністів з Загребського університету.

Під час урочистості Посол України Олександр Левченко вручив членам Хорватсько-українського товариства - голові Б.Маркушу та колишньому послу РХ в Україні М.Комболу почесні грамоти Міністерства закордонних справ України за зміцнення зв'язків з Україною, а також подяки Посольства України секретарю товариства М.Кірінчичу та раднику-посланнику МЗС РХ З.Свібену за сприяння розвитку українсько-хорватських відносин. www.mfa.gov.ua/croatia

DVADESETA OBLJETNICA MEĐUSOBNOG PRIZNANJA HRVATSKE I UKRAJINE

Svečanom akademijom, koju je organiziralo Hrvatsko-ukrajinsko društvo, obilježena je 20. obljetnica međusobnog priznanja Hrvatske i Ukrajine. Ukrajina je bila prva država članica UN-a koja je priznala Hrvatsku, 11. prosinca 1991., mjesec dana prije nego su to učinile zemlje tadašnje Europske zajednice (danas EU), dok je državnu neovisnost Ukrajine RH priznala 5. prosinca 1991.

«Bio je to važan iskorak, odmak od dotadašnjih politika širih društvenih zajednica - Jugoslavije i SSSR-a», rečeno je za svečanosti kojoj je, uz tadašnje visoke državne dužnosnike RH, prisustvovao i zamjenik župana Damir Tomljenović. Podsjetio je na lani potpisani sporazum o suradnji naše županije i Kijevske oblasti, te najavio njegovu skorou konkretnizaciju.

«Kijevska oblast i Zagrebačka županija imaju puno sličnosti. Ova ukrajinska oblast može biti interesantna regija za naše gospodarstvenike, a siguran sam da i Ukrajinci mogu naći svoj interes u nekom od poslova na području Zagrebačke županije», rekao je Tomljenović, dok je ukrajinski veleposlanik u RH Oleksandar Levčenko dodao da je, nakon bilateralne, došlo vrijeme i za konkretnu gospodarsku suradnju.

«Ona mora biti 'dodana vrijednost' dosadašnjim kontaktima, no županije mogu samo stvoriti okvire gospodarske suradnje, a dalje je sve na biznismenima, poduzetnicima koji žele realizirati svoje projekte», rekao je veleposlanik Levčenko. www.zagrebacka-zupanija.hr

I M P R E S S U M	Izdavač: Društvo za ukrajinsku kulturu Товариство української культури Zagreb, Domagojeva 11, CROATIA Poslovni rn.: Privredna banka Zagreb 2340009-1110045869	Naša gazeta izlazi 4 puta godišnje kao tromjesečnik Glavni i tehnički urednik: Aleksa Pavlešin E – mail : aleksa.pavlesin@inet.hr Tel. Društva i uredništva: 01 / 4635-884	<i>Havaa gazeta № 1 (86)</i> Prijelom i dizajn: A.Pavlešin Umnoženo vlastitim elektroničkim ispisom U Zagrebu, 31.03.2012. Naklada: 100 primjeraka
	Arhiv izdanja Naše gazete je na sajtu http://lemko.org/books/Nasha_Gazeta_Zagreb/index.html	Архів видань Нашої газети є на сайті http://lemko.org/books/Nasha_Gazeta_Zagreb/index.html	Publiciranje autorskih članaka ili citiranje drugih izvora ne znači ujedno da redakcija „Naše gazete“ i dijeli izložene stavove i mišljenja, niti jamči istinitost tujih navoda.
Od početka 2010. godine Savjet za nacionalne manjine Republike Hrvatske više ne daje donacijsku potporu neovisnom listu Naša gazeta. Від початку 2010 року, Рада з питань нацменшин Республіки Хорватія більше не фінансує незалежну Нашу газету.			

Архиєпископ Любомир (Гузар):

МОЯ МРІЯ ПРО СОБОРНІСТЬ

Архиєпископ Любомир

Двадцять другого січня ми відзначаємо подію, яка відбулася ще на початку минулого століття, коли дві народні республіки об'єдналися в одну Українську державу. Такі дати треба не тільки пам'ятати і відзначати: вони є нагодою для глибоких роздумів і спонукою до дій.

Упродовж майже всієї історії наш народ потерпав від різноманітних поділів. Щось подібне ми переживаємо і сьогодні.

Можна перечислити багато сучасних поділів: схід – захід, північ – південь, багаті – бідні, влада – громадськість. Не можна оминати поділів на підставі віровизнання, національного походження, політичних переконань, мови тощо.

Ми повинні поміркувати, яка причина поділів і чи можна щось зробити, щоб їх подолати.

Наведемо один приклад. У 1925 році в Брюсселі проходив конгрес на тему об'єднання Церков, за тодішньою термінологією – Унійний конгрес. У ньому брали участь визначні постаті, які докладали зусиль до об'єднання. Між ними був також митрополит Андрей (Шептицький).

Йому, як одному із чільних членів оргкомітету, випала честь виголосити ключове слово. У цьому слові, цитую майже дослівно, він сказав: "Ми обговорювали також поділ між католиками і православними, але це не правильно, бо не існує поділу між католиками та православними. Поділ є між тими, хто бажає єдності, і тими, що її не бажають, незважаючи на те, чи вони католики, чи православні".

У нас сьогодні панує переконання, що є певні, чітко визначені, групи людей, яких слід уважати негативно налаштованими до загального блага: політики, олігархи, державні чиновники, працівники правозахисних органів і ще деякі інші.

На думку автора цих рядків, це неправильний підхід. Увесь наш народ, незалежно від зовнішніх відмінностей, поділяється на дві групи: ті, що бажають загального блага, ним переймаються та для нього працюють (не можна забувати, що хто працює для загального добра – сам справедливо користується), і ті, які живуть тільки для себе.

Тим, хто любить свій народ, треба допомагати, їх треба підтримувати, а тим, хто любить себе більше, ніж свій народ – треба допомогти його полюбити.

Члени другої групи – хоч і обіймають високі посади, втішаються впливами на суспільство, мають мільйони – є нещасними людьми. Вони живуть за триметровими огорожами, ховаються у своїх кабінетах, захищаються правоохоронними органами (дехто вже називає їх владозахисними) і спілкуються тільки з подібними до себе, бо всіх інших бояться.

У 60-х роках минулого століття в Сполучених Штатах Америки відбувалися великі суспільні зрушення – темношкірі громадяни, майже через століття після громадянської війни між білими і чорними, почали домагатися для себе рівних прав. У них був харизматичний керівник – Мартін Лютер Кінг. Перші слова його програмної промови були такі: "Я бачу мрію...".

Автор цих рядків також має мрію. (Правдоподібно, через цю мрію з нього будуть насміхатися.)

Яка це мрія?

Уявімо собі, що одного дня пролунає заклик: задзвонять дзвони, затрублять труби, загудять сирени, може, навіть, загримлять гармати. На цей заклик, який звучатиме в усій Україні, кожна людина візьме за руку того, хто стоїть по її правіці та лівиці, незалежно хто це буде. І тоді ми відчуємо, що всі ми є однаково людьми.

Це може бути щось більш драматичне, ніж те, про що говорив пророк Ісаї: "Вовк буде жити вкупі з ягнятком, леопард біля козеняти лежатиме; телятко й левеня будуть пастися разом" (Іс. 11, 6).

Тоді те, про що мріяли наші предки і чого ми так прагнемо сьогодні – здійсниться.

+ Любомир

МІНІСТР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ УКРАЇНИ Вітання закордонному українству з нагоди Дня Соборності та Свободи України

22 січня 2012 р.

Дорогі друзі!

Вітаю вас із Днем Соборності та Свободи України!

Упродовж століть видатні політичні й духовні лідери України від

Костянтин Грищенко

Володимира Великого і Ярослава Мудрого, Богдана Хмельницького й Івана Мазепи, до Михайла Грушевського та Володимира Винниченка Жили і працювали в ім'я здійснення заповітного прагнення українського народу до возз'єднання у власній незалежній державі. Цій великій мрії судилося втілитися в оприлюдненому 22 січня 1919 року на Софійському майдані Актіві Злуки Української та Західноукраїнської Народних Республік та в ухваленому пам'ятного серпня 1991 року Актіві проголошення незалежності України.

Соборність, незалежність, всебічне гарантування універсальних прав і свобод людини лежать й основі українського державотворення. Ці неперехідні цінності ведуть нас шляхом стратегічного і цивілізаційного вибору - зближення з демократичним європейським співтовариством. Нині вони отримали нове ствердження в Україні у запровадженому згідно з Указом Президента об'єднавчому загальнонаціональному святі.

Сьогоднішній урочистий день має надихнути українство в Україні і світі до подальшої консолідації, зміцнення взаємного розуміння і підтримки. Адже спільною працею ми відроджуємо нашу Державу, прагнучи, щоб кожна людина почувалась в ній захищеною, мала всі можливості для реалізації власного духовного і професійного потенціалу, щоб українці, де б вони не проживали, пишалися своїм родом, відчувала реальне піклування з боку Батьківщини, прагнули словом і ділом сприяти її всебічному утвердженню у світовому колі народів,

Сердечно бажаю вам, дорогі українці, міцного здоров'я, благополуччя, злагоди і щасливої долі. Щиро вірю в успіх наших з вами спільних зусиль з відстоювання національних інтересів України на міжнародній арені.

Зі святом вас!

Костянтин ГРИЩЕНКО

ВЕРХОВНА РАДА РОЗШИРИЛА ПРАВА ЗАКОРДОННИХ УКРАЇНЦІВ

10.02.2012 (hwww.unian.net)

УВКР дає позитивну оцінку Голова Української всевітньої координаційної ради Михайло ПАТУШНИЙ позитивно оцінює ухвалення Верховною Радою нової редакції закону про правовий статус закордонних українців.

Про це УНІАН повідомили у прес-службі УВКР.

Як зазначив М.ПАТУШНИЙ, «багато пропозицій, що було напрацьовано УВКР та озвучено на V Всесвітньому форумі українців ввійшли у зміни до законодавства». «Так спрощено процедуру набуття громадянства для закордонних українців, стаття 9 закону передбачає, що «закордонний українець який перебуває в Україні на законних підставах користується такими ж правами і свободами... як громадянин України за винятком встановлених Конституцією». Розділ 28 цієї ж 9 статті закону передбачає що «закордонним українцям щороку встановлюється квота прийому до вищих навчальних закладів у межах обсягів державного замовлення», зауважив М.ПАТУШНИЙ.

«Зміни до закону передбачають створення спеціального органу виконавчої влади з питань співпраці з закордонними українцями (стаття 10²). А також необхідності затвердження спеціальної державної програми повернення та облаштування закордонних українців в Україні», - зазначив голова УВКР.

При цьому М.ПАТУШНИЙ підкреслив: «На жаль не всі пропозиції Української всевітньої координаційної ради, які реалізовувались як поправки до проекту народним депутатом України, членом Президії УВКР Іваном ЗАЙЦЕМ – враховані». Так, за його словами, відхилено пропозиція про обов'язковість для виконавчої влади надання гарантій задоволенню національно-культурних і мовних потреб закордонного українства.

Але загалом УВКР вважає прийняття закону Верховною Радою України в новій редакції позитивним кроком в забезпеченні правових, культурних і гуманітарних прав і свобод українців за кордоном. В УВКР сподіваються, що закон буде вчасно підписаний Президентом України і надалі належно виконуватиметься всіма органами державної влади в повному обсязі.

Як повідомляв УНІАН, 9 лютого Верховна Рада України ухвалила закон України «Про внесення змін до деяких законів України (щодо закордонних українців)»

За це рішення проголосували 324 із 418 народних депутатів, зареєстрованих в сесійній залі.

В законі визначено права, свободи і обов'язки закордонних українців. Згідно з законом, закордонний українець, який перебуває в Україні на законних підставах, користується такими самими правами і свободами, а також несе такі самі обов'язки,

як громадянин України, за винятками, встановленими Конституцією, законами України чи міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Особа, яка набула статусу закордонного українця, має право працювати на підприємствах, в установах і організаціях або провадити іншу трудову діяльність на підставах і в порядку, встановлених для громадян України.

Закордонним українцям щороку встановлюється квоти прийому до вищих навчальних закладів України в межах обсягів державного замовлення.

Особи, які набули статусу закордонного українця, мають право на набуття громадянства України в порядку, встановленому Законом України «Про громадянство України».

В законі визначено, що основними засадами співпраці із закордонними українцями є: визнання невід'ємності та належності кожній особі від народження основних прав і свобод людини і громадянина; розв'язання проблем становлення та консолідації української нації; обов'язковість задоволення національно-культурних і мовних потреб закордонних українців; взаємне збагачення надбаннями духовної та матеріальної культури; взаємодія з іншими державами у сфері забезпечення прав і свобод закордонних українців на засадах обов'язковості дотримання загально визначених принципів і норм міжнародного права, зокрема неутручання у внутрішні справи інших держав; паритет у забезпеченні іноземними державами та Україною прав і потреб закордонних українців та національних меншин України.

Відповідно до закону, реалізацію державної політики України у сфері співпраці із закордонними українцями здійснює центральний орган виконавчої влади з питань співпраці із закордонними українцями.

В законі зазначено, що задоволення національно-культурних і мовних потреб закордонних українців та захист їхніх прав як національних меншин в інших державах є невід'ємною складовою частиною зовнішньополітичної діяльності України.

Рішення, дії чи бездіяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб щодо вирішення питань, пов'язаних з перебуванням закордонних українців в Україні, можуть бути оскаржені в суді в установленому законом порядку.

За видатні заслуги перед Україною закордонні українці можуть бути нагороджені державними нагородами України.

Також в законі визначені повноваження Кабінету міністрів України щодо співпраці із закордонними українцями

Визначено повноваження центрального органу виконавчої влади у сфері культури щодо співпраці із закордонними українцями.

Передбачено, що цей Закон набере чинності через три місяці з дня його опублікування. #

УКРАЇНА В ДЕСЯТЦІ КРАЇН - ЛІДЕРІВ З МІГРАЦІЇ

20.01.2012 (hwww.unian.net)

Україна знаходиться в десятці країн світу - лідерів із міграції. Про це пише журнал Weekly.ua.

За інформацією видання, українців, які розбрелися по планеті, зараз близько 6,6 млн. осіб, натомість наша країна прийняла 5 млн. осіб. Під мігрантами маються на увазі люди, які не народилися на території тієї країни, на якій проживають.

Згідно з доповіддю Світового банку «Міграція й грошові перекази» в 2011 році, основні країни, до яких іммігрували громадяни України, це – Росія, Польща, США, Казахстан, Ізраїль, Німеччина, Молдова, Італія, Білорусь, Іспанія.

В Україну їхали з Росії, Білорусі, Казахстану, Узбекистану, Молдови, Азербайджану, Грузії, Вірменії, Таджикистану, Киргизії.

За 2010 рік, мігранти перевели в Україну близько 5,3 млрд. доларів. Загалом же тенденція така, що в Україну приходять грошей у 25 разів більше, ніж йде з країни.

У 2010 році світовий обсяг міжнародних грошових переказів, за даними Світового банку, становив понад 440 млрд. доларів. Із цієї суми 325 млрд. доларів надійшло до країн, що розвиваються, – на 6% більше, ніж у 2009 році. Вважається, що реальна цифра переказів набагато вища.

За обсягом грошових переказів, що відправляються з країни, з великим відривом лідирують США (48 млрд. дол.). Далі - Саудівська Аравія, Швейцарія та Росія.

Нагадаємо, 16 грудня 2011 року на прес-конференції в Києві експерт із питань трудової міграції Тетяна ПЕТРОВА заявила, що за кордоном зараз працюють близько 3 мільйонів українських мігрантів. За її словами, зовнішніми причинами трудової міграції українців є емний ринок праці країн Заходу та Росії, а також приваблива матеріальна оцінка трудової діяльності українських мігрантів.

Вона зазначила, що кількість безробітних в Україні сьогодні становить 1,8 млн. осіб або 8,1% від економічно активного населення, а чисельність зайнятого населення – 20,2 млн. осіб. За її словами, 3 млн. українських мігрантів щорічно привозять в Україну близько 7 млрд. доларів. #

ЗУСТРІЧ В ПОСОЛЬСТВІ УКРАЇНИ В ХОРВАТІЇ З НАГОДИ ШЕВЧЕНКІВСЬКИХ ДНІВ

06 березня ц.р. в Посольстві України в Хорватії з нагоди відзначення Шевченківських днів відбулася зустріч та круглий стіл української діаспори Хорватії, за участі керівництва численних організацій і товариств українців Хорватії.

Вступне слово Його Екссцеленції Олександра Левченка

Посол України в Хорватії Олександр Левченко привітав присутніх з наближенням важливої для кожного українця дати – днем народження Тараса Шевченка.

Під час зустрічі відбулася відеопрезентація на тему «Тарас Шевченко - український Рембрандт», підготована головою Товариства

Алекса Павлешин

української культури Алексом Павлишиним.

У рамках зустрічі було піднято ряд важливих питань діяльності місцевої української громади, обговорено шляхи співпраці між діаспорою і Посольством України. Відбувся обмін думками між керівниками організацій і товариств української діаспори, що проживає в Хорватії, щодо основних досягнень за минулий період та пріоритетів розвитку громади в майбутньому.

www.mfa.gov.ua/croatia

Змістом насичена принагідна зустріч

Додаткова довідка *Нашої газети*: Товариство української культури ще минулого року, з нагоди вшанування 150 річниці з дня смерті Т. Шевченка, підготувало цей проект мультимедійної презентації «Тарас Шевченко - український Рембрандт». Проект складається з лекції, відео-проекції та виставки фото-репродукцій картин великого майстра. Крім Загребу, презентація відбулася і в осередках де було зацікавлених українців і русинів. #

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО В ЛЮБЛЯНІ

Алекса Павлешин і Й.В. Микола Кириченко

Андрій Гевка перед частиною гостей

У спільній акції тов. українців «Карпати» з Любляни (організація та виставка фото-репродукцій картин), УКПТ-ва «Карпати» з Липовлян (хор), Тов. української культури зі Загребу (відеопрезентація «Т. Шевченко - український Рембрандт»), та Посольства України в Словенії, в приміщенні згаданого Посольства, 24. 03. 2012. відбувся святковий захід присвячений засновнику української літератури Т. Г. Шевченку.

Спільна світлина учасників програми з посадовцями Посольства

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО МІЖ УЧНЯМИ В ПЕТРОВЦЯХ

23 березня ц.р. за участі Посольства України в Хорватії відбулося відзначення Шевченківських днів у с.Петровці в загальноосвітній школі, де відбувається вивчення української мови.

У святковій програмі вечора, яку підготували учні з с. Петровці та м. Вуковар, прозвучали поезії Т.Шевченка, пісні на його слова.

Петровські учні (фот. «Вісник»)

Вечір зібрав численних представників української та русинської діаспори регіону.

В рамках вечору від імені Посольства України було передано серію книг українською мовою для дітей з Петровців і Вуковару, а також для потреб інших українознавчих класів на території Хорватії.

www.mfa.gov.ua/croatia

SVEČANI JUBILEJI ĐURE VIDMAROVIĆA

U subotu je književnik, istaknuti hrvatski političar i diplomat Đuro Vidmarović u organizaciji Matice hrvatske, ogranak Lipovljani, i Udruge žena "Mlinarice" iz Piljenica, u rodnim Piljenicama obilježio 65. rođendan (1. travnja 1947.) i 40. obljetnicu književnog stvaralaštva.

Aleksa Pavlešin, Đuro Vidmarović i Dragutin Pasarić

Vidmarovićevi suradnici na kulturnom planu iz Zagreba, Kutine, Lipovljana i drugih mjesta najprije su upoznali znamenitosti Piljenica. Selo, uz poznate mlinove i mostove na Pakri, odnedavno promovira i Teninu stazu u spomen na djelo književnika Josipa Kozarca. Tu je, službujući koncem 19. stoljeća u Lipovljanima, kao šumar stvorio i poznata književna djela. Uz povijesni razvoj sela, gostima, mahom članovima Društva hrvatskih književnika, Piljenice su spomenute i kao rodno mjesto poznatog karikaturiste Branimira Petrovića, a koji je svojim potezima donio i antologijski lik Antuna Gustava Matoša.

Središnji događaj navečer u mjesnom domu

Nevenka Nekić

Joja Ricov

Marija Barbarić Fanuko

Dio uzvanika na jubileju Đure Vidmarovića

(tekst: Melita Lenička, glazba: Franjo Rodić) posvećene upravo slavljenu. Začudujuće, a što govori o stvaralačkoj vitalnosti Đure Vidmarovića, u ovoj prigodi prvi puta predstavljena su čak tri njegova najnovija koncem 2011. g. objavljena djela više nakladnika - *Ukrajinsko-hrvatske teme* (Bošković, Split) *Hrvatsko-židovske teme* (Spiritus movens, Kutina) i *Hrvati Boke Kotorske kroz povijest – sjećanja i zaboravi* (Hrvatska krovna zajednica - Dux Coratorium, Tivat). Predstavili su ih Dragutin Pasarić i Aleksa Pavlešin. (.....)

D.Pasarić ; www.lipovljani.hr

ZNANSTVENA MONOGRAFIJA O KNJIZI "RUSALKA DNJISTROVA"

Znanstvena monografija "Rusalka Dnjistrova - Prva knjiga na ukrajinskom jeziku u Hrvatskoj", bazirana na tekstovima iz istoimenog almanaha objavljenog 1837. u Ukrajini koji je iste godine dospio i u jednu zagrebačku knjižaru, predstavljena je u Zagrebu 28.03.2012., u povodu 175. obljetnice njegova tiskanja i 200. obljetnice rođenja jednog od njegovih autora Markijana Semenovyča Šaškevyča.

Almanah "Rusalka Dnjistrova" bio je prva zbirka ukrajinskih narodnih pjesama i vlastitih pjesama trojice mladih izdavača poznatih kao Ruska trojka, koju su uz Markijana Šaškevyča činili Jakiv Holovacki i Ivan Vahylevyč. Njezino je tiskanje imalo povijesno značenje za ukrajinski jezik i razvoj nacionalne samosvijesti Ukrajinaca u doba kada razdvojenost ukrajinskog naroda nije išla tome u prilog.

"Tiskanje te knjige, u doba kada je ukrajinski narod bio podijeljen dijelom unutar sastava Austro-Ugarske monarhije, a dijelom u sklopu Ruskog carstva, bio je događaj od velikog značaja za pro-

midžbu ukrajinskog jezika i kulture, te tradicije", kazao je na predstavljanju ukrajinski veleposlanik u RH Oлександр Levčenko.

Iste godine kada je almanah tiskan kao prva knjiga napisana i tiskana na ukrajinskom jeziku u zapadnoukrajinskim zemljama pod Austrijom, desetak je primjeraka dostavljeno u jednu zagrebačku knjižaru. "Ta knjiga predstavlja prvi materijalni dokaz dolaska ukrajinske riječi u Hrvatsku i značajan doprinos razvoju dostupnosti ukrajinskog jezika čitateljima diljem Austro-Ugarskog carstva", kazao je Levčenko, napomenuvši kako je Ruska trojka imala tijesne kontakte s učesnicima hrvatskog narodnog preporoda.

Upravo se dokazima uzajamne slavenske podrške bave autori knjige Boris Graljuk i Zdravka Zlodi, koji dijelom historiografski a dijelom kroz epistolarne priloge - prijevode pisama nositelja ukrajinskog preporoda s ukrajinskog jezika, oslikavaju njihovo promatranje tadašnjih prilika te ukazuju na povijesne hrvatsko-ukrajinske literarne veze. (.....)

<http://www.culturenet.hr>

UKRAJINSKA PJESMA U ZAGREBAČKOM HNK

U nedjelju, 15. siječnja 2012., u 11 sati, u foajeu Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu, održan je četvrti koncert iz ciklusa Nedjeljne matineje uz kavu, pod nazivom Ukrajinska pjesma. S repertoarom ukrajinskih narodnih i autorskih pjesama nastupile su Nataša Antoniazio - mezzosopran, i Ljudmila Šumarova - glasovir.

Ljudmila Šumarova i Nataša Antoniazio

Tijekom koncerta izvedeno je 12 vokalnih skladbi, što narodnih pjesama, što uglazbljene poezije, te dvije u narodnom duhu - za glasovir solo.

Nataša Antoniazio

Nataša Antoniazio studirala je pjevanje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Nakon studija dobija stipendiju grada Salzburga i odlazi na Međunarodnu ljetnu glazbenu akademiju u klasu renomirane operne pjevačice Grace Bumbry i prof. Jonathana Morrisa. Nastavlja usavršavanje u Švicarskoj kod J. Morrisa i proslavljene hrvatske mezzosopraničice Ruže Pospiš-Baldani u Zagrebu. Osim niza opernih i oratorijskih nastupa na festivalima i kazalištima, redovito priređuje i solističke recitale u Njemačkoj, Švicarskoj i Španjolskoj gdje rado promiče vokalno stvaralaštvo hrvatskih autora. Snima i nastupa za radijske kuće kao što su Berlinski radio, Radio Lausanne, te Hrvatski radio. #

Foaje je bio premali da bi mogli prisustvovati svi zainteresirani

Iako je renome izvođača unaprijed jamčio vrhunski glazbeni ugođaj, vrsne interpretacije su publiku dovodile do ushićenja. Imajući u vidu da je N.Antoniazzo posebno nadahnuta kada izvodi uspavanke klasičnih autora, tko zna koliko bi trajali aplauzi da je u repertoar uvrstila i koju od ukrajinskih sjetno uglazbljenih tugaljivo-lirskih uspavanki. #

Ljudmila Šumarova

Ljudmila Šumarova studirala je glasovir na Glazbenoj akademiji Mykoly Lysenka u Ljvovu, Ukrajina. Nakon studija usavršava se na Glazbenoj akademiji u Kievu i Lenjingradu, nakon čega je glazbena voditeljica pijanistica u Državnom kazalištu za Operu i balet T.G. Ševčenko u Kievu. Uz brojna gostovanja i koncerate u Europi i diljem svijeta, surađuje s komornim orkestrima i solistima, a nastupa i kao član komornog orkestra kazališta i baleta. Imala je angažman od godinu dana u Nagoji u Japanu kao pijanistica u internacionalnom baletu *Ochi*, te predaje u istom gradu na Akademiji za umjetnost i glazbu. Nakon Japana dobiva stalno radno mjesto u HNK u Zagrebu kao glazbena voditeljica baleta. #

MANJINSKI INTERNACIONALIZAM U ZAGREBU

Povodom židovskog blagdana Purim (izbavljenje Židova iz Perzije – vidjeti u Bibliji „Knjigu o Esteri“, stari zavjet), zajedničkim angažiranjem Židovske vjerske zajednice Bet Israel u Hrvatskoj, Mađarskog veleposlanstva u RH, Vijeća mađarske nacionalne manjine u Zagrebu te Mađarskog kulturnog društva *Ady Endre*, u Zagrebu je 10.03.2012. god. (19;30), u dvorani „Češke

Ansambli s originalnim stilom i neuobičajenim izborom repertoara

Nakon koncerta – druženje u prostorijama društva „Ady Endre“

besede“ održan koncert čuvenog budimpeštanskog klezmer-sastava u sastavu Bíró Eszter (vokal) i glazbenika Nikole Parova i Fodo-a. Na repertoaru su bile židovske, mađarske i hrvatske skladbe, kojima su izvođači posjetiteljima, među kojima je bilo i pripadnika drugih nacionalnih manjina, pružili nesvakidašnji glazbeni ugođaj, a svaka izvedba je potvrđivala da sastav ove razine s lakoćom može napuniti publikom i najveće koncertne dvorane. #

IZLOŽBA TRADICIJSKIH GLAZBALA

U Foajeu Gradske knjižnice u Zagrebu, u organizaciji Središnje knjižnice Rusina i Ukrajinaca RH, koja je smještena i radi pod okriljem spomenute Gradske knjižnice, priređena je fotoizložba (s pokojim izloženim glazbalom – fizički) „Tradicijiska glazbala Rusina i Ukrajinaca“. Otvorenje

Katarina Todorcev je govorila o temeljnim značajkama izloženih glazbala

Izložbe je upriličeno 26. siječnja ove godine, a o izložbi je govorila voditeljica Središnje knjižnice Rusina i Ukrajinaca RH Katarina Todorcev. Izloženo je i nekoliko eksponata skulptura u drvu, umjetnika Koukala iz Ukrajine

O drvenim skulpturama opširno je govorio Vladimir Provči

JOŠ JEDNA IZLOŽBA SLIKARA –AMATERA VLADIMIRA PROVČI

U ovoj prigodi je Nj.E. Oleksandr Levčenko, u ime Veleposlanstva uručio Vladimiru Provči zahvalnicu za doprinos unaprjeđenju odnosa između Hrvatske i Ukrajine.

U organizaciji Hrvatsko-ukrajinskog društva, u Zagrebu je 20. veljače 2012., u galeriji tvrtke „Cromos“ otvorena još jedna u nizu izložaba slikara-amatera Vladimira Provči iz Matulja kod Opatije. O izložbi je govorio tajnik Društva mr.sc. Miroslav Kirinčić, te sam autor, a izložbu je, uz uručenje zahvalnice za izlagača, otvorio veleposlanik Ukrajine u RH Oleksandr Levčenko.

U postav ove izložbe autor je, u svojoj standardnoj tehnici – akril na platnu, uz mediteranske, uvrstio i krajobraze Zakarpatske Ukrajine.

Dio malobrojnih posjetitelja izložbe

UPORNI IZLAGAČ

U zagrebačkoj Gradskoj knjižnici, istovremeno s izložbom ukrajinskih i rusinskih tradicijskih glazbala (u foajeu), u galeriji „Kupola“ spomenute knjižnice, 26. siječnja ove godine, otvorena je izložba slika slikara-amatera Vladimira Provči iz Matulja.

Katarina Todorcev i Vladimir Provči sa suprugom Vericom

O izložbi su govorili voditeljica Središnje knjižnice Rusina i Ukrajinaca RH Katarina Todorcev i sam autor, koji je potom, u duetu sa suprugom Vericom, nazočnima otpjevao (bez instrumentalne pratnje) nekoliko rusinskih pjesama, te počastio pićem i kolačima.

Posjetitelji su u motivima mogli naći i ponešto novoga

ВИСТАВКА КАРТИН АКАДЕМСЬКОЇ ХУДОЖНИЦІ ЖАННИ ЕРДЕЛІ

26 березня ц.р. у м.Загреб представники Посольства України в РХ взяли участь у відкритті виставки української художниці Жанни Ерделі, яка проживає та працює у хорватському місті Вінковці.

Виставка художніх робіт Ж.Ерделі у популярній Загребській бібліотеці «Богдан Огрізович» привернула увагу широкої хорватської публіки, місцевої української та русинської діаспори, популярних ЗМІ РХ.

www.mfa.gov.ua/croatia

Одна з картин Жанни (Серйожко) Ерделі

PUN POGODAK TV „JABUKE“

U mozaičkoj jednosatnoj emisiji „Svakodnevica“ TV „Jabu-ka“, u predvečerje 06. ožujka 2012. tema je bila Ukrajina i Ukra-jinci, a za tu prigodu je voditelj emisije Marko Jurić za sugovornike zamolio pročelnika katedre ukrajinistike dr.sc. Jevgenija Paščenka, predsjednika nadzornog odbora KPD „Karpati“ iz Lipovlja-na Ivana Semenjuka, predsjednika KPD Rusina i Ukrajinaca Zagreba Slavka Burdu i predsjednika društva za ukrajinšku kulturu iz Zagreba. Prilogom ukrajinske narodne glazbe emisija je bila podijeljena na dva dijela, sa po dva sugovornika koje je voditelj animirao za njima bliske teme. Bio je to „pun pogodak“.

U prvom dijelu dr. Paščenko je, između ostalog, govorio o sličnosti u mitologiji, tradicijskoj povezanosti i sličnosti povijesnih tokova ukrajinskog i hrvatskog naroda. Osvrnuo se i na kršćanski

Ukrajinske teme u emisiji „Svakodnevica“ TV „Jabu-ke“

TV voditelj Marko Jurić

Aleksa Pavlešin

Slavko Burda

sastav Ukrajine – nekoliko pravoslavnih (u većini Ukrajine) i grkokatoličku crkvu u Galiciji, te njihovo povijesno profiliranje i današnje tendencije. Također se dotaknuo davnog etničkog naziva Rusini i novijeg Ukrajinci, uz apostrofiranje dva vala naseljavanja istog naroda na ove prostore pod tim različitim nazivima. Bile su vrlo zanimljive i opservacije dr. Paščenka na ključne momente u povijesti Ukrajine i njihov odraz na sadašnjost.

Gospodin Semenjuk je, uz osvrt na prinudno raseljavanje ukrajinskog subetnosa – Lemka u Poljskoj (Lemki su u Lipovljane doselili pedesetak godina prije tog raseljavanja), približio oslikao doseljavanje Ukrajinaca na prostore Hrvatske i Bosne prije stotinjak godina, ulogu grkokatoličke crkve u očuvanju njihovog nacionalnog identiteta, učinke spontane asimilacije te raslojavanje između Ukrajinaca i Rusina. (Nažalost, nemamo fotografije ovih sugovornika. - op.NG)

U drugom dijelu emisije, gospodin Burda je prikazao strukturu izučavanja materinjeg jezika u sklopu hrvatskog školstva i problematiku povezanu zbog općenito malog broja djece, tj. mogućih polaznika, ali i nedovoljne zainteresiranosti. Polazeći od jezičnog konteksta, dodatno je ukazao na povijesne poveznice na relaciji Rusin-Ukrajinac i sadašnja odstupanja. Nadalje, ukazujući na povezanost dijaspore s Ukrajinom, dotaknuo se obilježavanja određenih događaja poput Ukrajinu nametnutog gladomora, za koji je dao osnovne tragične genocidne značajke.

Aleksa Pavlešin je iz svagdanje neformalne vizure dao crtice u dijaspori prisutne problematike koja izmiče središtu pozornosti. Jedna od takvih je i poimanje očuvanja nacionalnog identiteta, a da se na prvotno doneseni, iako spontano – ipak umjetno, kalemi suvremeni ukrajinski identitet. Pri tome je ukazao i na pitanje čuvanja davnog donesenog galicijskog govora ovdašnje autohtone ukrajinske dijaspore. Za bolje oslikavanje naravi fenomena, naveo je primjere hrvatske dijaspore moliških i gradišćanskih Hrvata. Na neki način povezano s time, objasnio je razliku između zemlje matičnog naroda i domovine, povezujući to s razlikom između pojmova domoljublja i rodoljublja. Time, generacijama rođenim u dijaspori, domovina je definirana obitavanjem (dom), a sa zemljom matičnog naroda Ukrajinom povezani su rodoljubljem. #

PELUD UKRAJINSKE KULTURE U ZAGREBU

Pod sam kraj ožujka ove godine, nastupanjem preduskršnjeg perioda, zagrebačka knjižnica Medveščak, na Trgu žrtava fašizma, za posjetitelje, ali i za prolaznike, priredila je ugodno iznenađenje postavivši u svoje izloge izložbu fotografija i fizičkih eksponata ukrajinskih pisanica. Naravno, sve je upotunjeno i sažetom pisanom informacijom na tu temu, tako da je čak i slučajni prolaznik, uz vizualni ugođaj, mogao dobiti i

Uz tumačenje povezanosti predkšćanske simbolike prenesene u novu eru, dano je pisano objašnjenje osobitosti i razlike između tradicijskog načina „pisanja“ na sirovim, i ukrašavanja na kuhanim uskršnjim jajima.

potpuniju obavijest na ovu temu. S obzirom da u ukrajinskoj tradicijskoj narodnoj baštini pisanica ima posebno mjesto (postoji čak i muzej pisanica), ovakva suradnja Ukrajinske zajednice Zagreba i spomenute knjižnice plemeniti je pelud estetskih i simboličnih kulturnih vrijednosti koji se na ovaj način raspršuje na doseg sveopće javnosti, noseći time spoznaju o svojim sugrađanima – autohtonim Ukrajinacima. #

ЄВРОПЕЙСЬКІ СОРАТНИКИ ПР НАЗВАЛИ ТИМОШЕНКО І ЛУЦЕНКА ПОЛІТВ'ЯЗНЯМИ

27.01.2012. (www.unian.net)

Лідер фракції соціалістів, депутат Парламентської Асамблеї Ради Європи зі Швейцарії Андреас ГРОСС вважає Юлію ТИМОШЕНКО, Юрія ЛУЦЕНКА і Валерія ІВАЩЕНКА політичними в'язнями.

Про це він заявив в інтерв'ю «Коммерсанту».

А.ГРОСС зазначив, що для нього «справа ТИМОШЕНКО – це тільки вершина айсберга. Звичайно, ми переконані – те, що відбулося з ТИМОШЕНКО, заслуговує критики (на адресу влади - "Коммерсант"). Але вона лише символізує фундаментальні проблеми в Україні. Її випадок – приклад того, як Кримінальний кодекс стає інструментом влади і досягнення політичної мети. Політичні помилки колишніх членів уряду мають каратися саме політичним шляхом. Якщо ви зробили таку помилку, ваші опоненти мають переконати народ, що на наступних виборах вас слід викинути з влади і віддати її комусь іншому. Це достатнє покарання».

«А застосовувати стосовно колишніх політиків кримінальне покарання можна тільки в тому разі, якщо вони справді скоїли явне кримінальне діяння. Потрібно, щоб політик займався шахрайством або вкрав щось, або звалтував когось! Якщо ж ТИМОШЕНКО погодилася на високу вартість газу, щоб покласти прибуток собі в кишеню, вам необхідно чітко і скрупульозно довести це! І це має зробити справедлива, незалежна юридична система, що припускає кілька рівнів апеляції. Але у випадку з ТИМОШЕНКО у мене складається враження, що Президент ЯНУКОВИЧ особисто діяв як суддя. А суд у її справі був дуже далекий від стандартів незалежної юстиції, він не відповідав рівню нормального європейського суду», – заявив депутат ПАРЄ.

Відповідаючи на запитання, чи вважає він політичними в'язнями тих, хто згадується в резолюції ПАРЄ – Ю.ТИМОШЕНКО, Ю.ЛУЦЕНКА і В.ІВАЩЕНКА, А.ГРОСС сказав:

«Знаєте, я впевнений, що ці люди допустили політичні

помилки, через які вони мали програти вибори. І вони справді їх прогали. Але Кримінальний кодекс був неправомірно використаний для того, щоб ще більше їх покарати. Я цілком допускаю, що, працюючи в уряді, ці люди зробили також кримінально карану провину, але достатніх доказів на сьогодні ніхто не пред'явив. Саме тому я повинен визнати: так, вони є політичними в'язнями».

При цьому він зазначив, що «у доповідачок з українського питання було, право використовувати інший термін. Але Радою Європи ще 10 років тому було затверджено визначення того, хто вважається політичними в'язнями, хоча деякі країни, такі як Азербайджан, досі не визнали силу цього визначення. Так чи інакше, ПАРЄ незабаром приступить до підготовки загальної доповіді щодо політичних в'язнів у Європі, і частина цього документа буде присвячена Україні – країні, в якій сьогодні, на жаль, теж є такі в'язні».

Кажучи про те, які критерії, що дозволяють визначити, чи є людина політичним в'язнем, лідер соціалістів у ПАРЄ зазначив, що «визначення терміну "політичний в'язень" базується на якості досудових процедур, на тому, як проходило судове слухання, були чи не були дотримані права цих людей. Цей статус припускає наявність упередженого суду, коли суддя приймає рішення, виходячи з політичних переваг або базуючись на телефонному праві, а не на дійсній юридичній базі, що відповідає Європейській конвенції з прав людини. Якщо коротко, то не йдеться про те, що ви зробили перед тим, як потрапити під суд, а про те, як з вами поведилася судова система».

Відповідаючи на запитання про те, як така критика узгоджується з тим, що до його політичної групи входять представники Партії регіонів, зокрема глава української делегації в ПАРЄ Іван ПОПЕСКУ, А.ГРОСС зазначив, що «група соціал-демократів – це не сталінська організація, в її членів можуть бути різні точки зору, особливо коли питання стосується країни їх проживання. Так, пан ПОПЕСКУ вже багато років входить до нашої групи, але це не означає, що всі ми маємо слідувати у фарватері його думки про Україну. До речі, раніше він дозволяв собі з більшим ступенем критики оцінювати дії української влади». #

УКРАЇНА ВІДПРАВИЛА В РОСІЮ ОСТАННІЙ КОНТЕЙНЕР З УРАНОМ

27.03.2012. (www.unian.net)

Затяглася історія з вивезенням, мабуть, не випадково Україна відправила до Росії останній контейнер з ураном за чотири дні до початку Сеульського саміту з ядерної безпеки.

Про це повідомляє газета "Сегодня" (№ 67 від 26 березня).

"Затяглася історія з вивезенням, мабуть, не випадково. Останній контейнер з ураном відбув з Харкова всього чотири дні тому – саме перед початком саміту. І тепер у Януковича є шанс стати героєм другого підряд ядерного саміту, а в Обама - оголосити про свій черговий успіх (що в рік президентських виборів для нього особливо важливо)", - пише видання.

При цьому газета, ґрунтуючись саме на цій інформації про остаточне вивезення урану з України, стверджує, що, безперечно, "із шефом Білого дому Янукович точно зустрінесться".

Як повідомляв УНІАН, МЗС України 22 березня заявило про повне виконання зобов'язань держави щодо вивезення високозбагаченого урану.

На Вашингтонському саміті з ядерної безпеки 2010 року Україна оголосила про своє рішення відмовитися від усіх наявних запасів високозбагаченого урану до початку проведення 26-27 березня 2012 року в Сеулі наступного саміту з тематики ядерної безпеки.

Таке рішення було закріплене рядом політичних документів, зокрема положеннями Спільної заяви Президентів України і США від 12 квітня 2010 року і міжурядового Меморандуму із США про співпрацю з питань ядерної безпеки від 26 вересня 2011 року.

22 березня 2012 року Україна в повному обсязі виконала взяті на себе зобов'язання, забезпечивши вивезення в РФ за сприяння США і МАГАТЕ останньої партії високозбагачених ядерних матеріалів з Харківського фізико-технічного інституту.

У рамках реалізації двосторонніх домовленостей із США Україна одержала еквівалентну кількість низькозбагаченого урану і відповідне обладнання.

Окрім цього, при фінансуванні США розпочалися роботи з будівництва із застосуванням найсучасніших технологій на базі Харківського фізико-технічного інституту новітнього джерела нейтронів. #

ПРО ОДНЕ ТА САМЕ – ПО РІЗНОМУ

30.03.2012 (www.unian.net)

Україна та ЄС парафували Угоду про асоціацію

Глави делегацій на переговорах України та ЄС парафували угоду про асоціацію, невід'ємною складовою частиною якої будуть положення про створення ЗВТ. Як зазначається у повідомленні на сайті Міністерства закордонних справ України, під час 15-го Саміту Україна-ЄС, який відбувся у грудні 2011 року, лідери України та Європейського Союзу оголосили про завершення переговорів щодо Угоди про асоціацію,

метою якої є перехід до політичної асоціації та економічної інтеграції між Україною та Європейським Союзом. Ця угода замінить чинну з 1998 року Угоду про партнерство та співробітництво в якості правової основи їхніх відносин. У ході саміту лідери також доручили главам переговорних делегацій якнайскоріше парафувати угоду. Сьогодні керівники переговорних делегацій України та Євросоюзу парафували текст Угоди про асоціацію, невід'ємною складовою частиною якої будуть положення про створення поглибленої і всеохоплюючої зони вільної торгівлі (ЗВТ). У зв'язку з цим глави переговорних груп щодо ЗВТ підтвердили досягнуті 22 грудня 2011 року домовленості щодо змісту ЗВТ і зобов'язалися завершити правову експертизу тексту, включаючи технічні додатки та протоколи. Обидві сторони висловили спільне зобов'язання вжити подальших технічних заходів, необхідних для підготовки до підписання Угоди про асоціацію. #

30.03.2012 (www.unian.net)

Грищенко озвучив найоптимістичніший прогноз підписання асоціації з ЄС

Міністр закордонних справ України Костянтин Грищенко вважає, що парафована сьогодні Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом може бути підписана через 6-12 місяців.

Як передає кореспондент УНІАН, про це він сказав на прес-конференції у Києві. «Навіть з чисто технічної точки зору це потребуватиме декількох місяців. Йдеться, в самому оптимістичному варіанті, від 6 до 12 місяців, як ми бачимо на прикладі угод, які були укладені до нас не в такому віддаленому минулому», - сказав К.Грищенко.

Він повідомив, що українська сторона домовилася з ЄС про продовження технічної роботи, спрямованої на підготовку Угоди про асоціацію до підписання.

«Ми усвідомлюємо, що це масштабна робота, яка потребує часу», - додав міністр.

За його словами, практика Євросоюзу свідчить, що навіть менш значущі і масштабні угоди, наприклад, угоди про вільну торгівлю з Колумбією та Перу, які були парафовані у березні 2011 року, і лише через рік, а саме 16 березня цього року, Рада ЄС прийняла рішення щодо їхнього підписання.

На думку К.Грищенка, говорити про набрання чинності парафованою угодою ще рано, оскільки спочатку треба остаточно прийняти усі необхідні рішення в Україні і, відповідно, мають бути ухвалені рішення у ЄС.

«Але це буде за підсумками технічної роботи, яка сьогодні починається. Якщо в Україні ми звикли працювати інколи по 16 годин за нашу зарплату, в ЄС звикли працювати не більше 8 годин за їхню зарплату. Тому ми будемо, зі свого боку, прискорювати цей процес, з тим, щоб якнайшвидше вийти на кінцевий результат», - додав міністр. #

30.03.2012 (www.pravda.com.ua)

Німеччина не ратифікує угоду про асоціацію з Україною

Ратифікація угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом у німецькому Бундестазі на даному етапі неможлива.

Про це заявив голова парламентського комітету у справах ЄС Гунтер Кріхбаум в інтерв'ю "Deutsche Welle".

Саме його комітет дасть рекомендації німецькому парламенту щодо голосування за чи проти ратифікації угоди про асоціацію між Україною та ЄС після того, як 30 березня у Брюсселі керівники делегацій від України і ЄС парафують її.

"Перш ніж угода набере чинності, її мають схвалити всі країни-члени ЄС. Утім, такої готовності наразі немає", - сказав Кріхбаум.

На запитання, чи він як голова профільного комітету Бундестагу рекомендував би німецькому парламенту ратифікувати цю угоду, парламентар заявив: "На даний момент, звісно, ні".

"У Європейського Союзу є певні стандарти і цінності. Україна заявляє про своє прагнення дотримуватися цих цінностей. Йдеться про засади правової держави, демократії, дотримання свободи слова і багато іншого. Ми хочемо бачити відповідні зусилля і серйозний поступ, підтримку громадянського суспільства. Всього цього ми нині не бачимо. На жаль", - пояснив Кріхбаум.

За його словами, справи проти екс-чиновників Юлії Тимошенко та Юрія Луценка – "лише верхівка айсберга".

"На жаль, ми бачимо регрес у процесі реформ. Свого часу Україна вже була далі на шляху становлення демократичних структур. Коли ми говоримо про цінності Європейського Союзу, їх треба не лише поділяти, ними треба керуватися", - сказав Кріхбаум і додав, що в Україні в плані здійснення реформ на благо громадян "ще багато роботи".

"Йдеться насамперед про розбудову незалежного правосуддя, структур правової держави, про свободу ЗМІ. Спроби залякування – неприпустимі", - заявив німецький депутат.

"Має бути можливість вільного розвитку неурядових організацій і фондів", - додав він і назвав "неприйнятним" інцидент із керівником представництва Фонду Конрада Аденауера в Україні Ніко Ланге, якого "без будь-яких підстав не пускали в Україну за вказівкою СБУ".

Кріхбаум зазначив: "Якщо Україна хоче їхати в Європу, то не варто вмикати задній хід. Треба прийняти цінності і стандарти, на яких стоїть Європа".

"Я хочу лише підкреслити позицію німецького уряду, який заявляє про неможливість підписання угоди про асоціацію", - заявив він.

"Без позитивного вотуму Бундестагу уряд не зможе схвалити цей документ... Я не думаю, що уряд підписуватиме щось, що не матиме підтримки парламентської більшості", - додав Кріхбаум. #

ОТРИМАНИ 46. БАЛ У ВУКОВАРЕ

У Вуковаре 28. януара, отримани 46. руски бал у організації КУД "Осиф Костелник".

На балу було коло 230 особи, найвецей после охрательней войни. Були ту людзе з Миклошевцох, Петровцох, Осєку, Винковцох, Пишкурєвцох, Заґребу и Вуковару. Тиж так на балу було и гощох з Руского Керестура и Нового Саду.

Мишани хор под руководзеньом Агнетки Тимко

На самим початку гощох привитал председатель Зденко Бурчак. Слово вжали и пресидатель МО Пишкурєвци Златко Мезей и городоначалник городу Вуковару Желько Сабо. Члени КУД "Осиф Костелник" виведли крадшу, але барз атрактивну культурно-уметницьку програму, а за приемну атмосферу ше остарал Мини бенд Владимира Сивча.

Од окреминх гощох були присутни: Городоначалник городу Вуковару Желько Сабо, представник Руснацох у Совету за национални меншини Звонко Костелник, председателька Союзу Любича Морган, пресидатель МО

Пишкурєвци Златко Мезей, прочельница управного одзєленя за дружтвени діялносци, здравство, социални скарб, бранительох и националних меншинох Драгица Холокер Радумило, представник рускей нац. меншини городу Заґребу Ириней Мудри, председателька рускей Ради Вуковару Лела Дітко, председателька Здруженя Немцох Дара Маєр и председа- телька Здруженя Мадярох Вуковару Розалия Якуметович.

На балу було вельке число нащивительох

З другого болку Дунаю ту були: председатель Национального совету Руснацох Сербїи Славко Рац и председатель Вивершног одбору НС Йовґен Мудри.

За нащивительох організовани танец шерца и богата томбола. Першу награду, бициґлу, достала 10-рочна Ивана Бики з Миклошевцох, у танцу шерца победзели Єлка Залоґай и Звонко Рац.

О змесцованю гощох и же би шицко було у найлєпшим шоре остарал ше касир Дружтва Звонко Барна.

Любича Гарґай (www.sriu.hr)

ТРАДИЦІЙНИЙ БАЛ В ПРНЯВОРИ

В багатьох місцевостях, на просторах колишньої Югославії, за традицією, в зимовому періоді, українці організують культурно-розважальні вечори, популярно звані «бал». Частина з них відбувається перед великим постом, бо тутешні українці здебільшого релігійні. Одною з характеристик є висока мистецька якість вступної програми, а після того і розважальної частини, так, що на вперед викликає велику зацікавленість громадського загалу, а для українців порівнюється до майже культурної події. Тому на згаданий бал, хоч в невеликому числі, приїжджають і ті українці котрі звідси за походженням, а за хвилями долі - виїхали жити десь далі.

В боснійському місті Прнявор, де до недавно було майже два рази більше українців як сьогодні, бал відбувся 18.02.2012. р., у великому залу готелю «Новий Націонал», який для цих потреб вклав всі свої потенціали, як в послугі до

Виступ домашнього УКПТ-ва «Тарас Шевченко»

гостей, так і до технічних та інших потреб виконавців програми.

Організатором було міське Українське культурно-просвітне товариство «Тарас Шевченко», а у вступні програми виступили танцюристи й співаки згаданого т-ва. Окремими гостями програми була сім'я Павлешин: Славця й Олекса із Заґребу (родом з Прнявору) – в дуеті, та Олекса сам, у супроводі бандури.

Стіни залу прикрашали дитячі малюнки на українські теми, а у продовженню вечора, крім смачних страв, за добрий настрій дбали ансамбль «Старі друзі» з Нового Саду, та соліст Володимир Пристайко з Баня Луки, у супроводі синтезатора.

Крім керівників т-ва, принагідним словом до присутніх звернувся мер міста канд. наук Дарко Томаш, який наголосив, що в Прняворі налагоджена добра співпраця зі всім нацменшинами, про що свідчать і офіційно організоване вивчення їхніх мов, та службовий інтернет-сайт міста і на мовах нацменшин. #

Дует Павлешині

Мер міста Дарко Томаш

170 РОКІВ 3 ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МИКОЛИ ЛИСЕНКА

22 березня 2012 р. (<http://ridna.ua>)

22 березня 2012 року виповнюється 170 років від дня народження Миколи Лисенка (1842—1912) — видатного українського композитора, диригента, піаніста, педагога, громадсько-освітнього діяча, основоположника української національної класичної музики.

Творчість Миколи Лисенка надзвичайно плідна і багатогранна: від опер до обробок українських народних пісень, від монументальних хорів до вишуканих фортепіанних мініатюр. Вона несе ознаки беззаперечного новаторства, збагачивши українську музику неіснуючими в ній доти формами і жанрами. Це, зокрема, різні типи опер, кантати, кількочастинний хор напівоперного плану, драматичний монолог, вокальний цикл.

Він вважається засновником українського музичного мистецтва. У цьому сенсі велику цінність представляє як музична, так і етнографічна спадщина митця. Лисенко — автор опер «Різдвяна ніч», «Утоплена», «Тарас Бульба», «Енеїда», дитячих опер «Коза-дереза», «Пан Коцький», «Зима і Весна», оперети «Чорноморці», які стали основою українського національного оперного мистецтва.

Важливе місце в творчості Миколи Лисенка займає постать Тараса Шевченка. Ним написана музика до «Кобзаря», «Радуйся, ниво непоплитая», «Б'ють пороги», «Гайдамаки», «Іван Гус» тощо. Етнографічна спадщина Лисенка включає

запис весільного обряду (з текстом і музикою) у Переяславському повіті, запис дум і пісень кобзаря О.Вересая та багато іншого. Всупереч діючому Емському указу 1876 року, який забороняв також друкування українською мовою текстів до нот,

Микола Лисенко (1842—1912)

Микола Лисенко принципово користувався рідною мовою. В своїх численних хорах і солоспівах він звертався переважно до українських авторів (І.Франко, Леся Українка, О.Олесь, О.Кониський та ін.), а коли брав за основу вірші інших — наприклад, Г.Гейне чи А.Міцкевича, то

обов'язково в перекладах здійснених М.Старицьким, Лесею Українкою, М. Славинським, Л.Старицькою-Черняхівською.

Микола Лисенко завжди був у центрі музичного і національно-культурного життя Києва, де з 1869 року жив і працював. Він — організатор, активний учасник більшості діючих на той час у Києві музичних та літературних гуртків, виступає з концертами як піаніст, організовує хори, концертує з ними у Києві і по всій Україні. З 1908 по 1912 рік був головою ради правління «Українського Клубу».

У 1903 під час святкування ювілею (35-річчя творчої діяльності М.Лисенка) його друзі організували збір коштів на видання творів композитора та купівлю для його родини житла. Слід зазначити, що сім'я Лисенка орендувала квартиру, зараз у ній знаходиться Будинок-музей М.В.Лисенка.

Однак, Микола Віталійович використав подаровані кошти на організацію Музично-драматичної школи, яка почала працювати восени 1904 року і стала першим українським навчальним закладом, де надавалась вища музична освіта за програмою консерваторії.

Помер великий композитор 6 листопада 1912 року. Його похорон перетворився на могутню патріотичну демонстрацію українців, зібравши десятки тисяч небайдужих.

Зауважимо, що 2012 року випадає ще одна дата — 100-річчя з дня смерті Миколи Лисенка. #

М. Лисенко, О. Косинський: «МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ»

Урочисто

Бо - же Вели - кий, Є - ди - ний,
 Нам Ук - ра - ї - ну хра - ни,
 во - лі і сві - ту про - мін - ням
 Ти і - ї о - сі - ни.
 Світ-лом на - у - ки і знан - ня
 нас, у - сіх про - сві - ти,
 в чис - тій лю - бо - ві до кра - ю

15 Ти нас, Бо - же, зрос - ти.
 17 Мо - ли - мось, Бо - же Є - ди - ний,
 19 Нам Ук - ра - ї - ну хра - ни,
 21 всі сво - ї лас - ки, щед - ро - ти.
 23 Ти на люд наш звер - ни.
 25 Дай їо - му во - лю, дай їо - му до - лю,
 27 дай доб - ро - го сві - ту,

29 3 щас - тя дай, Бо - же, на - ро - ду і
 мно - га - я, мно - га - я лі - та!

Боже Великий, Єдиний!
 Нам Україну храни,
 Волі і світу промінням
 Ти її осіни.
 Світом науки і знання
 Нас, дітей, просвіти,
 В чистій любові до Краю
 Ти нас, Боже, зрости.
 Молимося, Боже Єдиний,
 Нам Україну храни,
 Всі свої ласки-щедроті
 Ти на люд наш зверни.
 Дай йому волю, дай йому долю,
 Дай доброго світа,
 Щастя дай, Боже, народу
 І многая, многая літа!

Чому галичани щонеділі ходять у церкву?

17.02.2012. (www.unian.net)

Олександр Палій, ПУБЛІКАЦІЇ

120 років тому, 17 лютого 1892 року на Тернопіллі народився Йосип Сліпий – греко-католицький митрополит, на час якого припала спроба СРСР знищити Греко-католицьку церкву.

До свого арешту 1945 року Йосип Сліпий – ректор Богословської академії, член наукового товариства імені Тараса Шевченка, куратор Львівського українського музею.

Відносна релігійна свобода скінчилася 1939 року, коли СРСР на виконання угоди з Адольфом Гітлером вдерся в Західну Україну.

Сталін вирішив зруйнувати Греко-католицьку церкву, не залишивши і того фасаду, який зберігся в Російській православній церкві. Причини очевидні – станом на 1945 рік Греко-католицька церква вже давно стала національною церквою західних українців. А їх, і західних, і східних, СРСР мав намір в остаточному рахунку знищити як народ. По-друге, церква, що мала кілька мільйонів віруючих, і керувалася Римським Папою, була для Москви категорично неприйнятною. По-третє, безбожницький радянський режим за своєю природою був проти церкви як такої. Як і будь-яких зв'язків між людьми, що мали не примітивну матеріальну основу. Режим вбачав загрозу навіть у сімейних зв'язках, культивуючи героїв на кшталт Павліка Морозова.

Для ліквідації Греко-католицької церкви влада обрала священика Григорія Костельника, попередньо заарештувавши його сина. Спочатку планувалося спровокувати розкол, дискредитувати керівників церкви фактами їхнього особистого життя, звинуватити в порушенні канонічних законів і зловживанні церковним майном тощо. Широко використовувався податковий прес - його диференціювали з таким розрахунком, щоб православні парафії обкладалися не вище 25%, ті, які об'єдналися навколо ініціативної групи греко-католицької церкви по возз'єднанню з православ'ям - 40%, а греко-католицькі парафії та монастирі - 100% максимальної податкової ставки.

До 1941 року із Західної України було депортовано до Сибіру щонайменше півмільйона населення, сотні тисяч загинули. Постраждала і церква. Приміром, 1939 року рідного брата

Галицького митрополита Андрія Шептицького було вбито разом з родиною і слугами. Радянські офіцери підняли могили його родинного склепу, шукаючи скарбів.

У червні 1941 року керівництво УГКЦ схильне було розглядати Німеччину як визволення. Проте, побачивши дії фашистів, керівництво Греко-католицької церкви наприкінці 1941 року відкрито виступило проти нацизму. До речі, на відміну від багатьох інших католицьких єпископів у Європі.

У серпні 1942-ого Греко-католицький митрополит А. Шептицький написав до Римського Папи листа, де так визначив нацизм: «Це

Митрополит Йосип Сліпий

система брехні, обману, несправедливості, грабунку, спотворення всіх ідей цивілізації та порядку; ця система егоїзму, перебільшеного до абсурдної межі тотального божевільного націонал-шовінізму, ненависті до всього, що є красивим і добрим, ця система становить собою таке щось феноменальне, що найпершою реакцією при вигляді цього монстра є онімиле здивування. Куди заведе ця система нещасний німецький народ? Це може бути не що інше, як дегенерація людства, якої ще не було в історії».

Двічі митрополит звертався з протестом щодо нищення єврейського населення у Галичині до Райхсфюрера СС Гімmlера. За згодою Шептицького значна кількість євреїв переховувалась у греко-католицьких монастирях і навіть у митрополічій резиденції. Така позиція митрополита приводила до обшуків нацистами собору Святого Юра, під час яких німці розкривали навіть труни покійників.

Проте значно більші випробування падають на УГКЦ після встановлення «других совітів».

Після смерті Шептицького в листопаді 1944 року Йосип Сліпий очолив митрополію, а вже у квітні 1945 року – був заарештований.

У 1946 році СРСР провів собор з ліквідації УГКЦ. Ті священики, які не згодилися перейти в православ'я (а це, за різними даними від половини до двох третин усіх священників), переважно померли в засланні. У період між 1946 та 1989 роками Українська Греко-Католицька Церква була найчисельнішою забороненою Церквою в світі.

Незабаром було вбито й Г. Костельника, якого влада раніше охороняла, а потім раптом зняла охорону. В СРСР оголосили, що його вбив «агент Ватикану». За деякими даними, убивця насправді не застрелився, як повідомлялося офіційно, а був застрелений з машини, коли біг до неї після злочину. Дружину Костельника в НКВС навіть переконували визнати, що убивця був їхнім сином. Навіщо НКВС була така драматургія – невідомо. Тож, не дивно, що дружина самого Костельника вважала, що це справа рук НКВС.

А далі на Сліпого пішов потужний прес. Ось карта його 18-літніх переміщень по радянських таборах.

Очевидці описують його в лахмітті, без взуття за температури мінус 45. Згодом у своїх виступах перед тисячними аудиторіями він згадував одного ув'язненого, який на його очах у передсмертному маренні питав: «Мамо, ти мене чуєш?»

Сліпому неодноразово пропонували обміняти його долю на капітуляцію і каяття перед «советским строем». То йому пропонували написати книгу про історію УГКЦ (прихована форма хабара). То обіцяли найвищі посади в ієрархії Російської православної церкви. Після чергової відмови 1962 року його засудили як особливо небезпечного злочинця.

Ось як він описує причини своєї впертості: «Я страждав через нічні арешти, таємні суди, нескінченні допити і тривалі слідства, моральне і фізичне насильство, приниження, тортури і голод. Мене утримували інквізитори і судді, безпомічного, мовчазного свідка, фізично і психологічно вичерпаного, що свідчив про Свою Церкву, яка сама по собі тиха і засуджена до смертної кари. Як ув'язнений за діло Христове, я знайшов у собі сили на моєму хресному шляху, знаючи, що моє духовне стадо, мій народ, всі єпископи, священики і віруючі

ГРЕКОКАТОЛИЦЬКОГО МИТРОПОЛИТА ЙОСИПА СЛІПОГО

— батьки і матері, діти, молоді борці й старі та беззахисні — йшли поруч зі мною, я — не самотній!»

Проте, в той час СРСР якраз узявся покращити свій канібальський імідж. І 1963 року дідуся на прохання громадськості численних католицьких країн відпустили. До Риму він приїхав з відмороженою ногою, і, за даними окремих його колег, з табірними вошиами.

Проте, він не помер одразу, як може, розраховували в СРСР. Навпаки, останні два десятиліття його життя, аж до смерті у 92-літньому віці в 1984 році — чи не найбільш активні в його житті.

Він негайно звернувся до Папи Римського з вимогою визнати Греко-католицьку церкву Патріархатом (до речі, отримав відмову). Попри це, у церквах УГКЦ його називали Патріархом, і роблять так досі.

У Римі Йосип Сліпий заснував Католицький університет і збудував храм Святої Софії, що архітектурою нагадує Софію Київську. Нині в ту церкву ходять переважно українські заробітчани в Італії.

Якось Джонатан Свіфт написав: «Мені не доводилося бачити, чути або читати в книгах, щоб духовенство користувалося любов'ю в християнській країні. Завоювати симпатію в народі можуть лише ті священники, які піддаються переслідуванню».

Людина, яка закликає світ зрікатися мирського, отримує очікувані запитання про себе, свої машини, годинники, спосіб життя...

Тому незламність Йосипа Сліпого — далеко не останній чинник у тому, що й донині на Західній Україні в неділю храми забиті людьми більшою мірою, ніж шинки, а злочинність, пияцтво, наркоманія — хоча теж існують, але в рази менш поширені, ніж на решті території країни.

У православних теж було чимало діячів з не меншою твердістю і відданістю, ніж Йосип Сліпий, починаючи від Арсенія Мацієвича і закінчуючи Василем Липківським та розстріляною практично в повному складі УАПЦ.

Може, ми просто знаємо їх менше, ніж греко-католики?

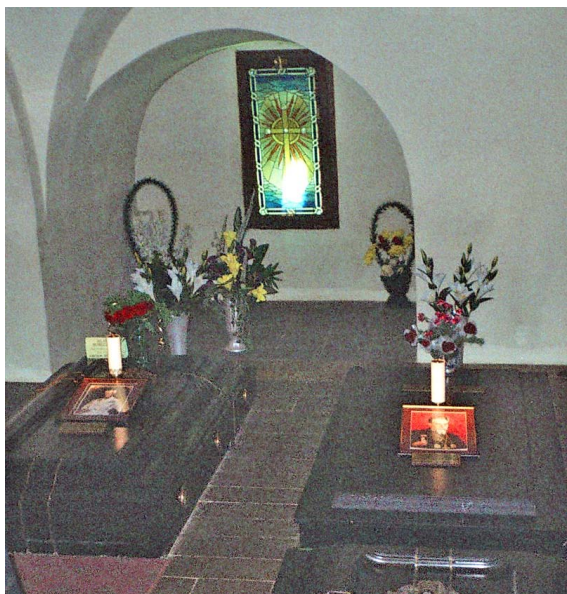
Але є й позитив. Скільки не намагаються розпалити ворожнечу між українцями — православними і греко-католиками — все намарне. Громадяни чомусь не починають ненавидіти своїх братів, яких

Христос заповідав любити.

Українці, при всіх своїх психологічних проблемах, мають дуже важливу позитивну рису — фокусуватися на основному, а не на деталях. Саме тому в українській історії так мало сект.

Пам'ятаю діалог тіточок у Києві напередодні візиту Івана Павла II 2001 року. Прихожанка одного патріархату ледь не кричала: «Це ж папа Римський!». Ті у відповідь: «Ну то й що? Наче схожий на хорошу людину» — і далі аргумент: «Він же проти слов'ян!». І це про Войтилу. А поляки тоді хто?

До речі, Богдан Хмельницький і українські козаки НІКОЛИ не воювали з уніатами-західними українцями. Просто тому, що в часи козаків і Хмельницького населення Західної України було масово православним.

Гроби митрополитів А.Шептицького і Й.Сліпого в крипті архикатедрального собору Св. Юра у Львові

Найбільш діяльні релігійні православні братства зародилися на Галичині й Волині. Найвідомішими і найбільш діяльними з них стали Львівське успенське ставропігійне братство, яке заснувало власну школу, друкарню й лікарню, а також братства в Рогатині, Красноставі, Галичі, Перемишлі, Дрогобичі, Луцьку.

Унію 1596 року не підтримали насамперед західноукраїнські єпископи, зокрема львівський і перемишльський.

Саме галичанин гетьман Петро Сагайдачний відновив православну ієрархію в Україні, а галичанин Стефан Яворський був місцєблюстителем патріаршого престолу і президентом Священного Синоду російської церкви за часів Петра Першого.

У 1630-х роках православний і уніатський митрополити Петро Могила і Йосип Рутський виступали за «примирення Русі з Руссю», скликання спільного Собору та проголошення Київського Патріархату. Але до того так і не дійшло, головню через інтриги Польщі, а також те, що уніатів як таких було ще надзвичайно мало.

Доходить до кумедного. Дехто з імперських ідеологів стверджують, що, мовляв, все почалося

з Данила Галицького, який вів переговори з Римом про боротьбу проти монголо-татар у той час, як Олександр Невський назвав своїм батьком хана Батия, руйнівника Києва. Такий от «зрадник монголо-слов'янського братерства».

Але якщо Данило Галицький — уніат, то хто тоді московський святий Петро, перший з митрополитів, що почав жити у Москві (до речі, виходець з Галицько-Волинського князівства).

Унія з Римом починалася 1596 року як політична акція Польщі з метою асиміляції України та створення «легітимних» підстав для майнової та політичної дискримінації православних.

І Україна опиралася Унії саме як політичному чинникові.

Після занепаду козацьких державних утворень на Лівобережжі та Правобережжі України, на початку XVIII ст. у Галичині, особливо після 1720 року, починається масовий перехід в Унію.

На той час державність Наддніпрянської України була серйозно підірвана, а ослаблена у війнах Польща вже не так енергійно використовувала Унію для національного гноблення.

На початок XIX століття Греко-католицька церква міцно стає національною церквою західних українців. УГКЦ дозволила зберегти українську обрядовість та ідентичність, у той час як римо-католицька церква залишалася поширеною серед поляків.

Греко-католицьким священникам, на відміну від римо-католицьких, можна одружуватися. Очевидно, цей православний звичай має хороший позитивний сенс. Бо саме з середовища священників Греко-Католицької церкви, точніше, з їхніх дітей вийшла більшість видатних західноукраїнських діячів XIX — початку XX століть.

По-суті, ситуація дуже проста.

1. У 1054 р. відбувся розкол вселенської Християнської церкви на західну католицьку і східну православну. Ці християнські церкви дещо відрізняються в обрядах і доктрині. Але головним у розколі був політичний чинник — конкуренція між римськими папами і візантійськими патріархами.

Тож, невже той факт, що в XI столітті Римський папа щось не поділив з візантійським патріархом, має псувати життя українцям у XXI? #

Про це говорять по-різному

!!! Увага! Ненормативна лексика!

Зміст цієї статті або розділу може здаватися деяким читачам непристойним або образливим. (Такими, будь ласка – не читати.)

Останніх місяців, вірш Юрія Винничука «Убий підараса» сильно поляризує публіку щодо його оцінки. Щоб про цей, майже, феномен, поінформувати читачів «Нашої газети», тут подаються уривки зі статті (uk.wikipedia.org), про згаданий вірш, якого текст є на сайті <http://vsiknygy.net.ua/news/16415/>

Редактор

Юрій Винничук

Скрипка у текстах своїх пісень, в яких пародіюються радянські стереотипи примітивізації народної культури, або словенський гурт Laibach, що з пародійною метою послуговується у своїх авангардистських композиціях естетикою та стереотипами націонал-соціалізму.

(-----)

Юрій Винничук відкидає звинувачення щодо порнографічності вірша. За «Коротким словником жаргонної лексики» Лесі Ставицької лексема «підарас» означає «нікчемну людину, дії і вчинки якої викликають роздратування», тобто це слово суттєво втратило своє первинне значення «гомосексуаліст». До того ж саме лише використання нецензурного слова не має жодного прямого стосунку до текстів порнографічного характеру.

(-----)

Реакція на вірш

23 січня 2012 року до Юрія Винничука додому прийшли міліціонери з метою одержати письмові пояснення з приводу його вірша.

За словами міліціонерів, їхні дії вмотивовані скаргою до прокуратури депутата Верховної Ради від Комуністичної партії України Леоніда Грача. У заяві Грача вірш Винничука названо порнографічним твором, а також таким, що містить заклики до насильницького повалення існуючої влади.

На підтримку Юрія Винничука у «книгарні Є» був проведений літературний вечір-презентація антології «Ніч Еротичної Поезії». Вечір відбувся 25 січня 2012 року в місті Києві.

На захист Юрія Винничука виступив український ПЕН-клуб. «Український ПЕН-центр поділяє позицію письменника щодо протиправних дій державних органів і звертає увагу української та міжнародної громадськості на небезпечну тенденцію відновлення політичної цензури в Україні та дедалі численніші приклади тиску з боку міліції, прокуратури та служби безпеки на письменників, журналістів, науковців і громадських активістів», — йдеться у заяві, підписаній віце-президентами Українського центру Міжнародного ПЕН-клубу Андрієм Курковим і Миколою Рябчуком.

Екс-міністр внутрішніх справ Юрій Луценко, що перебуває в ув'язненні, повісив вірш Винничука у себе в камері.

Письменниця Оксана Забужко, в інтерв'ю агентству УНІАН прокоментувала вірш наступним чином: «Знаєте, мені навіть дещо шкода Винничука, тому що в нього є напевно гарні твори, є прекрасні оповідання (дуже люблю його ранні оповідання), він чимало доброго зробив для популяризації нашої забутої культурної спадщини, — і в результаті в шістдесят років отримати всенародне визнання як автор віршика, що його міг би написати будь-який шістнадцятирічний блогер...». Коментуючи це висловлювання, Юрій Винничук погодився, що шістнадцятирічний блогер міг би написати цей вірш, але зазначив, що за це б його просто знищили.

Оксана Забужко, про...

Відома письменниця Оксана Забужко для агентства УНІАН подала інтерв'ю (розмовляла О.Климончук), в якому між багатьма темами коментувала і актуальний вірш Юрія Винничука. Тут подаються уривки того інтерв'ю, якраз - коментар Винничукового вірша, та частина її висловлювання на іншу тему. Ціла розмова є на сайті www.unian.net

Редактор

(----) В інформпросторі зараз набув поширення вірш Юрія Винничука «Убий пі...са». На вашу думку, так етично висловлюватися щодо сьогоденної влади?

Я не бачу особливої різниці між цим віршем і відомою футбольною кричалкою «Спасибо жителям Донбасса...»

Яка мотивація була в тих, хто наслав міліцію на Винничука, не знаю, але цим вони знову порушили цю саму тему... І якщо в Януковича такі друзі, то й ворогів не треба. Тепер уже справді весь Інтернет це читає, і воно міцно утвердиться в суспільній свідомості.

А щодо самого вірша... Знаєте, мені навіть дещо шкода Винничука, тому що в нього є напевно гарні твори, є прекрасні оповідання (дуже люблю його ранні оповідання), він чимало доброго зробив для популяризації нашої забутої культурної спадщини, — і в результаті в шістдесят років отримати всенародне визнання як автор віршика, що його міг би написати будь-який шістнадцятирічний блогер... (----)

Чи відчуваєте, що в Україні проводиться хоч якась гуманітарна політика?

(----) Ця влада насправді дуже далека від розуміння того, що таке гуманітарна політика, у них свідомість чисто монетарна: купив – продав. Навряд чи вони уявляють, що й на «нематеріальних» речах країна теж може заробляти – їхня освіта аж так далеко не сягнула. От чи трубу здати росіянам, чи залишити собі – це зрозуміло, а те, чого не можна помацати й покласти в кишеню зараз і вже, — це за межею їхньої уяви.

Тому не можна навіть сказати, що вони спеціально проводять промосковську політику. Поставити міносвіти Табачника, щоб сподобатися Москві, — це в їхній системі цінностей напевно здається дуже дешевою поступкою і навіть вигідною угодою (як Ленін реготав, коли почув умови українців для підписання союзного договору в 1922 році: «Чого вони хочуть? Мови? Та дайте їм десять мов!»). Натомість для Кремля «руській мір» — це один із головних пріоритетів. У російській пресі свого часу була «злита» офіційна точка зору, абсолютно божевільна — мовляв, Ющенку вдалося за п'ять років виростити ціле покоління «бандерівців», і це поразка Росії, яку тепер треба «надолужувати». Тобто вони там щиро вважають, що молоде покоління українських громадян не само собою в незалежній Україні вирросло, а якимось дивом «вирощене» Ющенком, методом спеціальної селекції, і коли віддати освіту Табачнику, то цей за наступні п'ять років після Ющенка все «відіграє навпаки», і українці «знову стануть росіянами». Таке ось «магічне мислення» в кремлівських головах — на наше щастя. І хай собі й далі так думають. (----)